

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **K.R.**, bytem xx, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, za účasti 1. Ing. L.V. a 2. PaedDr. M.V., oba bytem xx, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 137/2012-328-rozh.**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 6. 6. 2012, sp. zn. OÚPSŘ 137/2012-328-rozh., se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 712 Kč, k rukám jeho právního zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta se sídlem Slavíkova 1568/23, 120 00 Praha 2, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 1. 3. 2012, sp. zn. 1573/2011/SÚ/Kr, č. j. 15670/212. Tímto prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad vydal stavebníkům manželům Vanerovým (osobám na řízení zúčastněným) územní rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu včetně přeložky vodoteče, zpevněné plochy, přípojky vody, kanalizace, elektřiny a přeložky kabelů na parcela parc. č. xx a č. xxv k. ú. xx.

Žalobce namítal, že umístěním předmětné stavby může v případě povodně dojít k negativnímu ovlivnění povodňového proudu a výšky hladiny, což může mít negativní vliv na sousední nemovitosti žalobce - dům č. e. 1579 a pozemky parc. č. xx a č. xx v k. ú. xx.

Stěžejní vadou územního rozhodnutí a následně rozhodnutí žalovaného je, že umístěná stavba se nachází v aktivní zóně záplavového území vodního toku xx, které bylo stanoveno opatřením obecné povahy Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 8. 2011, sp. zn. KULK 62523/2011, a tedy umístěná v rozporu s § 67 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“). Stavba zasahuje asi 6 metrů od středu koryta vodního toku, jak vyplývá z průmětu mapy s vyznačením aktivní zóny do katastrální mapy se zakreslením umísťované stavby a zápisu aktivní zóny do ortofotomapy dle mapové aplikace dostupné na internetových stránkách Povodí Labe s. p.. Stavební úřad se námitkou žalobce o umístění rodinného domu v aktivní záplavové zóně nezabýval, pouze bez dalšího uvedl, že stavba je navržena mimo aktivní záplavovou zónu, svoje tvrzení ničím nepodložil. Žalovaný umístění stavby v aktivní záplavové zóně nepřezkoumal, pouze odkázal na nesouvisející skutečnosti, územní plán nebo uvedl obecné a nesouvisející úvahy. Pokud žalovaný odkázal na stanovisko dotčeného orgánu, nezbavuje ho to dle žalobce odpovědnosti za zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 88/2008, v němž bylo dovozeno, že stavební úřad musí zkoumat námitku směřující do podkladových stanovisek a vypořádat se s ní v koordinaci s příslušným dotčeným orgánem. Z odůvodnění stanoviska není zřejmé, z jakého důvodu byl vysloven souhlas. Pouhý odkaz správních orgánů na stanoviska dotčených orgánů státní správy je nedostatečný, nemůže nahradit vlastní správní uvážení stavebního úřadu. Nebylo proto rozhodnuto na základě zjištěného stavu věci, došlo k porušení povinností dle § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když stavební úřad nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci. Žalobce se domáhal toho, aby dle § 75 odst. 2 s. ř. s. byla soudem přezkoumána zákonnost tohoto závazného stanoviska Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, ze dne 8. 3. 2011, č. j. 30622/11, ve znění dodatku ze dne 14. 9. 2011, z hlediska zájmu chráněného vodním zákonem. Podle žalobce, ačkoliv je stanovisko vodoprávního orgánu souhlasné, stavba je umístěna v aktivní záplavové zóně, kde je to dle § 67 odst. 1 vodního zákona nepřípustné. Z uvedených důvodů považuje žalobce územní rozhodnutí nejen v rozporu s § 67 odst. 1 vodního zákona, ale i s § 90 písm. b) a e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný vadu neodstranil a zatížil jí i svoje rozhodnutí. Dále žalobce zmínil, že žalovaný se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce a žalobce byl tak v řízení zkrácen na svých právech nezákonným postupem úřadu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požadoval nahradit náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že předmětná stavba byla umístěna v ploše, kde jsou stavby rodinných domů přípustné. Dotčené orgány státní správy, další účastníci řízení, především vlastníci veřejné infrastruktury a komunikací, proti stavbě nevznesli žádné výhrady a připomínky. K tvrzení žalobce, že předmětná stavba je umístěna v aktivní zóně záplavového území žalovaný uvedl, že toto tvrzení žalobce nedokládá listinou, která by toto bez vší pochybnosti prokazovala. Žalobcem zmíněné poklady neprokazují, že by stavba byla v aktivní zóně záplavového území umístěna, naopak z výkresu založeného ve spisu, a to zákresu předmětného rodinného domu do platného podkladu mapy Libereckého kraje (záplavová území a monitoring na tocích Libereckého kraje), vyplývá, že umísťovaná stavba se dotýká vně aktivní zóny záplavového území, a tedy její umístění není v rozporu

s § 67 odst. 1 vodního zákona. Žalovaný se řádně s námitkami žalobce vypořádal, v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vyšel nejen ze stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany vod, ale také z vlastního posouzení aktuálního vymezení aktivní zóny záplavového území toku xx ve vztahu k předmětu umísťované stavby. Žalobci žalobní námitky nespojili s uvedením dotčenosti svých vlastnických práv, konkrétně nespecifikovali, v čem budou jejich vlastnická práva dotčena, když v obecné rovině pouze uvedli, že dojde ke zhoršení životních podmínek a kvality prostředí na pozemcích a v domě. Nemovitosti v jejich vlastnictví jsou umístěny ve vztahu k umísťovanému rodinnému domu na druhé straně komunikace a výše. Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby a potvrzení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Na písemné vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž odkázal na situaci vyhotovenou Ing. Janem Veverkou, autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby z října 2012 se zakreslením aktivní zóny záplavového území s doloženým průnikem umísťované stavby. Upozornil na to, že k žalobě přiložil listinné důkazy, které jeho tvrzení o umístění stavby rodinného domu do aktivní zóny záplavového území prokazují. Žalovaného upozornil na to, že to měl být stavebník, který prokazoval soulad stavby s požadavky právních předpisů. Uvedl dále, že nebyl povinen dokládat, v jaké části stavba rodinného domu zasahuje do aktivní zóny záplavového území, naopak bylo povinností správních orgánů, a to i bez výslovné odvolací námitky účastníka řízení, posoudit nezbytné okolnosti podstatné pro ochranu veřejného zájmu a přezkoumat soulad odvoláním napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Podle žalobce není rozhodné, kdo a proč žádal o vymezení záplavového území na daném vodním toku a kdo toto zpracoval, podstatné je, že dle opatření obecné povahy byla vymezena aktivní zóna záplavového území tak, že je do něj umístěna předmětná stavba rodinného domu a stavby s ní související, např. opěrná stěna. Nebylo důvodu, proč by žalobce měl vznášet námitky proti vymezení záplavového území, to mohl učinit stavebník, chtěl-li stavět tam, kde nyní navrhuje, což ovšem neučinil.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud ověřil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Územním rozhodnutím ze dne 1. 3. 2012 stavební úřad rozhodl o umístění stavby na pozemku parc. č. 536/3 a č. 715 (ve vlastnictví osob na řízení zúčastněných) s tím, že se jedná o stavbu rodinného domu včetně přípojek na veřejný rozvod vody, elektřiny a kanalizaci a přeložky kabelů. Zároveň byly výrokem II. územního rozhodnutí staveny podmínky pro umístění stavby. Výrokem III. územního rozhodnutí stavební úřad zamítl námitky žalobce, mj. i námitku umístění rodinného domu do aktivní záplavové zóny. Stavební úřad dovodil, že umístění stavby je v souladu se závaznou i směrnou částí platného územního plánu, neboť lokalita je zahrnuta do plochy pro výstavbu rodinných domů. V rámci vypořádání se s námitkami žalobce stavební úřad uvedl, že stavba rodinného domu je navržena mimo aktivní záplavovou zónu a námitky jsou bezpředmětné, když předtím zmínil, že žádost o vydání územního rozhodnutí stavebníci doložili také stanoviskem Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení životního prostředí, ze dne 8. 3. 2011 a 14. 9. 2011. Ve správním spise bylo založeno stanovisko k územnímu řízení Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, oddělení životního prostředí, ze dne 8. 3. 2011, č. j. 30622/2011, ve znění dodatku ze dne 14. 9. 2011.

V odvolání proti územnímu rozhodnutí žalobce namítal, že se stavební úřad řádně nevypořádal s jeho námitkami, znovu zdůraznil, že stavba je umístěna v aktivní záplavové zóně xx s tím, že toto výrazně ovlivní a změni rozlivové poměry a tím dojde k zásahu do jeho vlastnických práv k nemovitosti.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a územní rozhodnutí ze dne 1. 3. 2012 potvrdil. Podstatnou považuje soud tu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný uvedl, že nemovitosti žalobce jsou od nově umístěné stavby a stavebního pozemku odděleny pozemní komunikací ve vlastnictví obce Bedřichov a je zjevné, že zde nemůže dojít k dotčení nemovitostí novou stavbou ve stavebně technickém smyslu slova. Za dotčení nelze považovat ani budování inženýrských sítí, neboť se jedná o běžné stavební práce dle standardních technologických postupů. K části odvolání týkající se umístění stavby v záplavovém území odkázal žalovaný na územní plán obce Bedřichov, podle kterého je pozemek začleněn do funkční plochy, ve které jsou stavby rodinných domů přípustné. Z hlediska širších vazeb území bylo rozhodnuto o tom, že tyto pozemky, na kterých je umístěna nová stavba, jsou určeny k využití pro výstavbu rodinného domu. Stavebnímu úřadu bylo doloženo kladné stanovisko vodoprávního úřadu ze dne 8. 3. 2011 ve znění dodatku ze dne 14. 9. 2011, kterým je stavební úřad i odvolací orgán vázán podle § 136 správního řádu. Proto jak stavební úřad, tak odvolací orgán nemohly v této problematice z pohledu ochrany veřejných zájmů v oblasti správy vodního hospodářství shledat překážku bránící požadovanému územnímu rozhodnutí. Podle aktuálního vymezení záplavového území je místo předmětné stavby rodinného domu mimo aktivní zónu záplavového území.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalovaný sice tvrdí, že žalobce dotčení na svých hmotných právech neupřesnil a že nemůže být umístěním stavby dotčen způsobem, který soudu předestřel, ovšem k takovému závěru správní orgány v územním řízení nedospěly, když žalobcovy námitky do umístění stavby řešily věcně i z pohledu umístění stavby do aktivní záplavové zóny a nedotčení vlastnických práv žalobce žalovaný dovozoval jen z toho, že žalobcovy nemovitosti nebudou umísťovanou stavbou ani inženýrskými stavbami dotčeny stavebně technicky.

V projednávané věci je tak meritem sporu umístění stavby rodinného domu na pozemcích ve vlastnictví osob na řízení zúčastněných v záplavovém území Bílé Nisy, a to v aktivní zóně, v rozporu s § 67 odst. 1 vodního zákona, z čehož žalobce dovozuje možné negativní ovlivnění svých nemovitostí, sousedících s umísťovanou stavbou, v důsledku ovlivnění rozlivových poměrů v místě. Soulad umísťované stavby rodinného domu se zájmy chráněnými vodním zákonem správní orgány v daném případě dovodily z územního plánu obce xx a z kladného závazného stanoviska vodoprávního úřadu - Městského úřadu v Jablonci nad Nisou, odboru rozvoje, oddělení životního prostředí.

Podle § 90 písm. e) stavebního zákona stavební úřad žádost o územní rozhodnutí posuzuje také z hlediska, zda je záměr v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů.

Podle § 67 odst. 1 vodního zákona se v aktivní zóně záplavových území nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou zde stanovenou.

Podle § 17 odst. 1 vodního zákona je souhlas vodoprávního úřadu třeba ke stavbám, zařízením nebo činnostem, k nimž není třeba povolení podle tohoto zákona, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to mimo jiné c) ke stavbám, k těžbě nerostů nebo k terénním úpravám v záplavových územích, čímž není ustanovení § 67 tím dotčeno. Podle odst. 3 citovaného ustanovení je takový souhlas vodoprávního úřadu závazný pro příslušné orgány při postupu podle zvláštních zákonů; vodní zákon v tomto směru odkazuje i na stavební zákon, podle jehož ustanovení § 4 odst. 2 písm. a) orgány územního plánování a stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů s tím, že dotčené orgány vydávají pro vydání rozhodnutí podle tohoto zákona závazná stanoviska na základě zvláštních právních předpisů, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li tyto zvláštní právní předpisy jinak.

Z uvedeného vyplývá, že souhlas vodoprávního úřadu podle § 17 odst. 1 vodního zákona, udělený k umístění stavby v záplavovém území, je v územním řízení závazným stanoviskem dotčeného správního orgánu ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, což má význam pro procesní postup odvolacího správního orgánu, směřují-li odvolací námitky do obsahu takového závazného stanoviska. V takovém případě je totiž odvolací správní orgán povinen postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu a musí si pro účely svého rozhodnutí vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. A jak judikoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, publ. ve Sb. NSS č. 2167/2011, jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Předmětná stavby rodinného domu byla umísťovaná v záplavovém území Bílé Nisy, rozhodnutí o jejím umístění tak bylo podmíněno souhlasem vodoprávního úřadu ve smyslu § 17 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Souhlas byl vydán ve formě závazného stanoviska Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, oddělení životního prostředí. Zmíněný dotčený orgán nejprve ve svém vyjádření ze dne 8. 3. 2011 upozornil na to, že z hlediska zájmů chráněných vodním zákonem nelze v aktivní zóně záplavových území umísťovat nové stavby, proto je pro záměr nutno změnit hranice záplavového území xx v daném prostoru rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje a předložit závazné vyjádření Povodí Labe s. p. Hradec Králové, po jehož schválení může být výstavba nového objektu povolena. Na tomto stanovisku je dodatek ze dne 14. 9. 2011 o tom, že aktivní zóna záplavového území Bílé Nisy byla nově stanovena, a proto dotčený správní orgán souhlasí s vydáním územního rozhodnutí, objekt napojen na vodovod i kanalizaci. S tímto závěrem žalobce výslovně v odvolání

nesouhlasil, namítal, že stavba je v aktivní zóně záplavového území umístěna, což výrazně ovlivní a změní rozlivové poměry a dojde tak k zásahu do jeho vlastnických práv. Tato odvolací námitka zjevně směřuje do závěru o tom, že stavba není umístěna v aktivní zóně záplavového území Bílé Nisy a záměr je v souladu s § 67 odst. 1 vodního zákona, tedy směřuje do otázky, která byla řešena shora uvedeným závazným stanoviskem vodoprávního úřadu, jež v sobě zahrnovalo posouzení stavby z hlediska veřejných zájmů chráněných vodním zákonem.

Odkázal-li v takové situaci žalovaný jako odvolací orgán znovu na závazné stanovisko Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, oddělení životního prostředí, ze dne 8. 3. 2011, ve znění dodatku ze dne 14. 9. 2011, a zdůraznil-li svou vázanost při posouzení vznesené výtky tímto stanoviskem, nepostupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení bylo totiž jeho povinností s ohledem na obsah odvolacích námitek žalobce směřujících do závěru o umístění, resp. neumístění předmětné stavby v aktivní zóně záplavového území Bílé Nisy vyžádat si potvrzení či změnu stanoviska u nadřízeného vodoprávního úřadu. Neučinil-li tak, zatížil odvolací řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Tvrdí-li pak žalovaný v písemném vyjádření, že jeho rozhodnutí vychází z vlastního posouzení vymezení aktivní zóny záplavového území, taková skutečnost z napadeného rozhodnutí neplyne. Jak již soud konstatoval, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí soustředil na posouzení souladu předmětné stavby s územním plánem, což automaticky neznamená, že stavba je umístěna též v souladu s § 67 odst. 1 vodního zákona mimo aktivní zónu záplavového území. A konstatoval-li žalovaný, že je stavba umísťovaná mimo aktivní zónu záplavového území, činil tak právě s odkazem na závazné stanovisko vodoprávního úřadu, vlastní úvahy žalovaného v tomto směru nejsou v napadeném rozhodnutí obsaženy.

Soud tak shledal důvodnými žalobní námitky, jimiž se žalobce postupu žalovaného bránil a namítal, že žalovaný se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami a rozhodoval na základě zjištěného stavu věci. Z tohoto důvodu nebylo na místě zabývat se věcně správností závěru o umístění či neumístění předmětné stavby rodinného domu v aktivní zóně záplavového území xx, neboť tato otázka musí být nejprve řádně zodpovězena ve správním řízení. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo pro vady řízení zrušeno podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc soud vrátil žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s..

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán a bude jeho povinností vyžádat si podle § 149 odst. 4 správního řádu jako závazný podklad pro účely odvolacího řízení potvrzení či změnu stanoviska Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, oddělení životního prostředí, jako vodoprávního úřadu, a to u nadřízeného vodoprávního úřadu.

Pro úplnost soud upozorňuje na to, že rozhodnutí správního orgánu o námitkách, které spadají do působnosti dotčeného orgánu, nelze opřít jen o obecné konstatování, že dotčený orgán vydal závazné stanovisko, aniž by dotčený orgán námitky účastníka řízení z odborného hlediska (tj. v daném případě z hlediska souladu povolovaného záměru

s § 67 odst. 1 vodního zákona - umístění či neumístění stavby rodinného domu v aktivní zóně Bílé Nisy) posoudil. V tomto směru si soud dovoluje upozornit zejména na závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-138, publ. ve Sb. NSS č. 1786/2009, podle něhož: „ [30] V žádném případě nelze aprobovat právní názor stěžovatele, který je patrný z jeho procesního postupu. Rozhodnutí o námitkách žalobce a), které náleží do věcné působnosti dotčeného orgánu státní správy (krajské hygienické stanice), nelze opřít toliko o konstatování, že tento dotčený orgán státní správy vydal souhlas s umístěním stavby dle projektové dokumentace, aniž by uvedený orgán zároveň vydal odborné stanovisko ve věci námitek žalobce a). Stěžovatel samozřejmě není kvalifikován k posouzení dopadů stavby na hladinu hluku v okolí, zachází však se souhlasem krajské hygienické stanice jako s bariérou, která již a priori vylučuje úspěch jakékoliv námítky týkající se hluku. Obsah uděleného souhlasu však neposkytuje dostatečnou odbornou oporu pro takový postup. Projednání námitek a rozhodnutí o nich je v podání stěžovatele toliko formální záležitostí, neboť nevychází z posouzení merita věci. Námitky podané v územním řízení musí být projednány a důkladně zváženy po věcné stránce, jiný postup znamená odeprání efektivní ochrany práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení, což je v bytostném rozporu s § 3 odst. 1 starého správního řádu, který se na věc aplikuje s ohledem na § 179 odst. 1 větu druhou zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR.“ Tyto závěry soud připomíná i s ohledem na další žalobní námitky směřující do nedostatečného zdůvodnění vydaného stanoviska vodoprávního úřadu.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s..

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl žalobce úspěšný, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč dle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku soudních poplatků, odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 6 300 [3 úkony právní služby po 2 100 Kč dle § 7 bodu 2, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 v souladu s čl. II přechodných ustanovení vyhl. č. 486/2012 Sb.)], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částka 1 512 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 11 712 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen žalobci zaplatit v soudem stanovené lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 1. března 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová